

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Καλή μου!

Ἡ τωρινὴ χρονιά πού μᾶς ἦρθε, κ οἱ στερνοὶ μῆνες τῆς χρονιάς πού μᾶς πέρασε, μᾶς φέρανε στὰ φτερά τους κάποιους μεγάλους ἱστικούς. Γιουρτές πού γίνανε καὶ γιορτές πού θὰ γίνουνε ἀπάνου στὸ κλείσιμο ἑκατὸ καὶ περσύτερων χρόνων ἀπὸ τὸν καιρὸ πού γεννήθηκαν ἢ πού πεθάνανε κάποιοι περιφθιμὸι ἄνθρωποι, πού ἀφήκαν ἐδῶ κάτω ἀσθυστατὰ σημάδια τους μὲ κάποια μεγάλα ἔργα, καὶ καμιά φορὰ τὰ ὀνόματά τους ἀφήκανε πὺς μεγάλα ἀπὸ τὰ ἔργα τους. Κ' ἔτσι γρικήσαμε γιὰ τὰ ἑκατόχρονα τοῦ Σαιντιμπέδ, τοῦ Μπῆκονσφίλδ, τοῦ Σύν. Κ' ἔτσι γρικούμε ἀκόμα τώρα γιὰ τὸ Σίλλερ καὶ γιὰ τὸν Κερδάντες. Ἡ Γερμανία ἐτοιμάζεται νὰ πανηγυρίσῃ τὸ πέρασμα τῶν ἑκατὸ χρόνων ἀπ' τὸν καιρὸ πού πέθανεν ὁ πὺς ἀγαπημένος της ποιητής, γιὰτὶ εἶταν ὄλος καρδιά καὶ ὄλος εὐγένεια. Καὶ κλειοῦν ἐφέτος τριακόσια χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού πρωτοφάνηκε ὁ ἀθάνατος «Δὸν Κισσῶτος». Ἡ Ἰσπανία βέβαια δὲ θάφήσῃ νὰ πᾶρ ἔτσι στὰ χαμένα ἢ περιστασιὰ, χωρὶς νὰ τιμῆσῃ, καθὼς τῆς πρέπει, τὴ μνήμη τοῦ μεγάλου της συγγραφέα, πού ἀνίσως καὶ δὲ φτάνει στὸ ὕψος τῆς φαντασίας τοῦ Καλδερὸν, μὰ εἶναι ζωντανώτερός του. Μέσα στὸ «Δὸν Κισσῶτο» βρισκονται τὰ λόγια τουτα: «Πρόστυχος δὲν εἶναι κανεὶς, γιὰτὶ γεννήθηκε ἀπὸ ταπεινούς. Πρόστυχος εἶναι, εἴτε πλινθεῖος, εἴτε πατρίκιος, ὁ ἄμαθ ἢς». Καὶ τί πὺς πρόστυχο ἀπὸ τὴν ἀμάθεια, κάθε φορὰ πού γεννᾷ τὴν πρόληψη καὶ τὸ ψέμα; Περιεργὸ εἶναι πὺς τὰ λόγια αὐτὰ τὰ βάζει ὁ Ἰσπανὸς ποιητής στὸ ἴδιο τὸ στόμα τοῦ πολυπάθου καὶ τοῦ παραδαρμένου ἠρωᾶ του, πού ὄσο κι ἂν εἶναι θῦμα τῆς ἀρρωστίας φαντασίας του, φυλάει πάντα μὴ ἀπόμνη γωνιά τῆς καρδιάς του κλειστὴ καὶ ἀπειραχτὴ ἀπὸ τὴν ἐξαψὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἀρρωστία· καὶ μέσα στὸ περβολάκι αὐτὸ τὸ κατάφραχτο φυτρώουν τόσα καὶ τόσα λουλουδάκια τοῦ Λόγου, γιομάτα σκέψη καὶ σύνεση καὶ φῶς, πού μωσκοβολᾶνε δροσδόβλα. Μέσα στὸ ἴδιο τὸ κομμάτι αὐτὸ πού λέει γιὰ τοὺς πρόστυχους πόσο γλυκὰ καὶ πόσο ἀεπὰ μιλεὶ γιὰ τὴν ποίηση καὶ γιὰ τὸν ποιητὴ ὁ πολυπλάνευτος ἱπλότης! Ἐσὺ πού συνηθίζεις κάθε φορὰ πού περνᾷς μὲ τὰ βιβλία κάποιες

ἕνα μέρος. Γιατὶ ὄλα ἀπ'τὰ πλακώσανε μ' ἐτοῦτον τὸν πόλεμο μαζί. Καὶ τὸν ἀρχισαν οἱ Ἀθηναῖοι κ' οἱ Πελοποννησιῶτες ξεσκίζοντας τοὺς ὄρκους τῶν τριάντα χρόνων πούκαναν ὕστερα ἀπὸ τὸ πάσιμο τῆς Ἑβόιας. Καὶ γιὰτὶ τὶς ξέσκισαν, ἔγραψα τὰ παράπονα (22) πρῶτα καὶ τὶς διαφορὲς, μήπως κανεὶς ρωτῆσει καμιά μέρα πὺς τάχα οἱ λόγοι π' ἀναψὴ τόσο μεγάλος πόλεμος στὴν Ἑλλάδα. Δηλαδή, ὡς τὴν πὺς ἀληθινὴ ἀφορμὴ μὰ καὶ πὺς ἀνομολόγητη, θαρρῶ ἐγὼ τοῦτο, πὺς οἱ Ἀθηναῖοι μεγαλώνοντας καὶ κατανατώντας φοβεροὶ ἀνάγκασαν τοὺς Λάκωνες νὰ πολεμήσουν. Στὸ φανερὸ ὅμως νὰ πᾶ εἶταν τὰ παράπονα πού λέγανε ἀπὸ τὰ διὸ τὰ μέρη, σὰν ξέσκισαν τοὺς ὄρκους κ' ἐπιασαν τὸν πόλεμο.

(22) αἰτίας=αἰτιάσεις.

ὄρες σου διαλεχτὲς νὰ σημειώνης στὴν ἀκρὴ μὲ τὸ μολυδάκι σου κάθε σκέψη, κάθε φράση, κάθε στίχο πού σου χτυπάει πὺς βαθιά, ἔτσι γιὰ νὰ μπορῆς νὰ τὰ ξαναβρίσκῃς ἐσὺ, κ' ἔτσι γιὰ νὰ κάνῃς καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὰ προσέξουν πὺς πολὺ, βέβαια πού θὰ τὴν ἔχῃς σημαδέψῃ ὀλόκληρη τὴ σελίδ' αὐτὴ τοῦ Δὸν Κισσῶτου, ἀπὸ τὶς πὺς ἀπλὲς καὶ ἀπὸ τὶς πὺς ἀληθινὲς μέσα στὴν παγκόσμια λογοτεχνία. Ἀνίσως καὶ δὲ θυμᾶσαι, τίποτε ἀπ' αὐτὰ, ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ τὴν ἀντιγράψω τὴ σελίδα ὀλόκληρη. Γιατὶ οἱ ὠραῖοι στοχασμοὶ μονάχα τοὺς ἄγονους καὶ τοὺς στενόμυαλους τοὺς σφιχτοδένουνε μὲ τὶς χρυσὲς τους ἀλυσίδες. Τοῦ ἐνὸς οἱ στοχασμοὶ ταιριάζουνε μὲ τοὺς στοχασμοὺς τοῦ ἄλλου, καὶ γίνονται ἀντρογύνο· καὶ γεννοβολᾶν τὰ ὠραῖα παιδιὰ· παιδιὰ πού καμιά φορὰ εἶναι ὁμορφότερα ἀπὸ τοὺς γονεούς. Ἡ παρομοίωση θὰ μποροῦσε νὰ σκανταλίση καμιά κυρία. Ἴσως δὲν εἶναι γιὰ νὰ εἰπωθῆ σὲ σαλόνια. Μὰ εἶμαι ἥσυχος. Δὲν εἶσαι κυρία. Εἶσαι γυναίκα.

Ο ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΟΣ ΣΟΥ

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ Κ' Η ΔΑΣΚΑΛΑ

Μιά φορὰ στὸ Ἀἶβαλι, εἶν' ἔξη ἐφτά χρόνια τώρα, πήγαμε μὲ κάτι φίλους σ' ἕνα περβολὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ καθήσαμε γύρω σ' ἕνα τραπέζι, μπροστὰ σὲ βουνὸ ἀπὸ μαρούλια καὶ κάμπουσα καρακάκια μαστίχα—συνήθεια τοῦ τόπου, βλέπετε, κ' ἡ μαστίχα μᾶς ξακουστὴ. — Ἐκεῖ πού διασκεδάσαμε, ἀκούσαμε φωνές, μὰ τί φωνές! Ὁ μπαζεβάνης ἔδερνε τὴν κόρη του, δεκαπέντε χρόνῶ κοπέλλα. Τρέξαμε καὶ τοὺς χωρίσαμε. Στείλαμε τὸ κορίτσι κλαίοντας στὸ σπίτι του καὶ πήραμε μαζί στὴν παρέα μᾶς τὸν πατέρα, ἔξω φρενῶ. Ἀράδιαζε κὶ ἀράδιαζε βρισίς γιὰ τὴν κόρη του, γιὰ δασκάλοι, καὶ πρὶν καθῆσῃ κοντὰ μᾶς, ρώτησε:

— Μπᾶς κ' εἶσατε καὶ σεῖς ἀπ' ἀφτὸ τὸ σῶ;

Δὲν ξέραμε τί συνέβαινε καὶ δυὸ τρεῖς ἀπὸ μᾶς καταλάβαινε πὺς ἔπρεπε νάρνηθοῦνε σὰν τὸν Πέτρο, ἔχι τρεῖς μὰ χίλιες φορές, γιὰ νὰ μὴ βροῦνε τὸν μπελᾶ τους. Κάθησε ὁ μπαζεβάνης καὶ μὲ λίγα λόγια πού εἶπε, μᾶς ἔδωκε νὰ ἐννοήσουμε τί συνέβαινε.

— Ἀκούς, λέει τῆ... (ἔδῶ ἕνα ἐπίθετο γιὰ τὴν

κόρη του), νὰ θέλῃ καὶ καλὰ νὰ μὴ μιλῆ τὴ γλώσσα τοῦ πατέρα της; Ἐρχεται καὶ μοῦ λέει: «Πάτερ μου ὀδήγησ(ον)»· ἔτσι τὰ ἐπρόφερνε ὁ χωρικός.— Τί λές, μωρή;— «Ὀδήγησ(ον) τὴν ὄνο(ν)». — Τί; — Δὲν πρόφταξε νὰ τὸ ξαναπῆ, ἀνάψαν τὰ καντήλια μου: νὰ γιὰ ὀδήγησ(ον), νὰ γιὰ ὄνο(ν). Καὶ καλὰ καὶ μᾶς χωρίσατε, γιὰτὶ θὰ τὴ σκότωνα. Τὸ «Πάτερ» πᾶ τὸ κατάλαβα, τὸ λέει κ' ἡ προσεφκὴ μᾶς: «Πάτερ ἡμῶν»· μὰ τᾶλλα; Δὲ θὰ πᾶγ' πᾶ ἡ ἀφορισμὲν' στὸ σκολειό».

Κεράσαμε μιά δυὸ μαστίχες τοῦ μπαζεβάνη, νὰ τοῦ περάσῃ ὁ θυμὸς, καὶ ὄσοι δασκάλοι ἀπὸ τὴν παρέα μᾶς, τσιμουδιά. Πού νὰ μιλήσουν; Ἐλεγε ὁ γέρος: Ἡ κόρη του ἤθελε νὰ γίνῃ δασκάλα, κάθε μέρα εἶχανε μαλλώματα καὶ ζῦλο, μὰ τώρα τὴν ἀπόφαση τὴν εἶχε κάμει. Δὲ θὰ πήγαινε πᾶ σκολειό.

Φύγαμε, καὶ ζαλισμένοι ὅπως εἴμαστε, λίγο κὶ ἀπὸ τὴ μαστίχα, γελούσαμε μὲ τὸ γέρο μπαζεβάνη, μὰ γλήγορα ξεχάσαμε τὴ σκηνὴ τοῦ περβολιοῦ.

Πέρι, τὶς διακοπὲς, πήγα στὴν πατρίδα. Πέρασα κὶ ἀπ' τὸ περβολὶ, πηγαίνοντας περίπατο. Ὁ μπαζεβάνης καθότανε στὴν πόρτα του κ' ἐπαίξε μὲ δυὸ χαριτωμένα παιδάκια· θυμῆθηκα τὸ ζῦλο.

— Ὦρα καλὴ, κύρ Γιούργη!

— Καλῶς τᾶφεντικό!

— Δικά σου εἶναι τὰ παιδάκια; νὰ τὰ χαίρῃσαι;

— Ὅχι, ἀφεντικό, τῆς κόρης μου, ἐφαριστῶ.

— Τῆς δασκάλας;

Μὲ κοίταξε ὁ γέρος καλὰ καλὰ:

— Μωρέ, μπᾶς κ' εἶσουνα καὶ σὺ στὸ ζῦλο;

Καλὰ λένε πὺς τὸ ζῦλο βγῆκ' ἀπ' τὸν παράδεισο. Πέρα μῆσα, ἀφεντικό, νὰ δῆς καὶ τὸ δικό μου τὸ παράδεισο.

Πῆρε τὰ παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἀκολούθησα. Μὲ πήγε σπίτι του. Στὸ κατώφλι, μιά ἀψηλὴ ὁμορφὴ κοπέλλα βαστοῦσε ἀκόμα ἕνα παιδί στὸ βυζί. Ντράπηκε ἄμα μ' εἶδε κ' ἐκαμε νᾶμνη μῆσα. Τὴν κράτησε ὁ γέρος καὶ:

— Νὰ τὴν, ἡ δασκάλα, μοῦ εἶπε. Ἄ θὲς νὰ δῆς καὶ τὸ δάσκαλο, σὲ κομμάτι θάρθη. Εἶναι στὰ Καραγέργια (μεγάλια ἀμπελοχώραφα δυὸ ὄρες μακριὰ ἀπ' τ' Ἀἶβαλι).

Χαμογέλασε ἡ κόρη, χαμογέλασε κὶ ὁ γέρος, φιληθήκανε, καὶ τὸ φιλὶ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κόρης γιὰ τὸ γέρο τὸν πατέρα της, εἶταν ἕνα μεγάλο, μεγάλο ἐφαριστῶ γιὰ τὴν εὐτυχία πού τοῦ χρωστοῦσε.

Ἄμα τὸν εἶδα ἔτσι συγινημένο, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὺς θάναί μόνο καὶ μόνο πού θυμῆθηκα τὴν παλιά του τέχνη καὶ τοῦ εἶπα:

— Ἄ ὁμορφο ἐπάγγελμα! Ἑσπνὴ τέχνη!

Ἀνατρίχιασε... σὰ νὰ προσπάθησε ὁ καημένος μ' ἕνα στανικὸ τέντωμα τοῦ παράλυτου κορμιοῦ του, νὰ σηκωθῆ στὰ πόδια του. μέρριξε μιά ματιὰ στεγνὴ μὰ γιομάτη φρίκη... καὶ διαμαρτυρήθηκε:

— Ἄ, Κύριε! μὴν τὸ λὲς τέτοιο πράμα!.. ὁμορφο ἐπάγγελμα; Πὲς καλύτερα ἐπάγγελμα τρομάρας καὶ θανάτου, γιομάτο φρίκη καὶ βραχνάδες... Νά! ἐγὼ... δὲν μοῦ εἶσαι τίποτε... μὰ, τὸ καλὸ πού σ' ἔχω, πᾶς ὅποιο ἄλλο τραῖνο θέλεις, μὰ τὸ γοργὸ τῶν 10 καὶ 50 ποτέ! γιὰ τὸ Θεό! ποτὶς!

— Καὶ γιὰτὶ οἱ παρακαλῶ; ρώτησα χαμογελώντας. Μήπως κ' εἶσαι δυσειδαίμονας;

— Δὲν εἶμαι δυσειδαίμονας... Εἶμαι, φίλε μου, ἀπλοῦστατα ὁ μηχανικός πού εἶταν ἀπάνω στὸ γοργό, νούμερο 17, στίς 21 Ἰούλη 1894, τὴν ἡμέρα πῶγινη ἡ τρομερὴ καταστροφὴ. Κὶ ἀπὸ τότες μούμεινε μιά τέτοια τρομαχτικὴ ἐντύπωση μᾶς τὸ μ-

ΦΡΙΞΟΝ ΗΛΙΕΙ

(Δήγημα τοῦ Maurice Level)

— Ἔτσι μᾶς ἀφίνεις; μὲ ρώτησε ὁ σακετεμένος...

— Ἀνάγη πᾶσα. Πρέπει νᾶμαι Δευτέρα πρῶτὴ στὴ Μαρσίλλια. Σήμερις τὸ βράδυ παίρνω τὸ γοργὸ πού φεύγει στίς 10 καὶ 50 ἀπ' τὸ σταθμὸ τοῦ Λυών. Καλὸ τραῖνο... μὰ σὺ δὲ θὰ τὸ ξέρῃς μὰ κ' ἐκανε, ἂ δὲν γελιοῦμαι, καὶ ἐπάλληλος στὴ γραμμὴ Π.Λ.Μ., πρὶν ἀρρωστήσης.

Σφάλιξε τὰ μάτια· μιά ξαφνικὴ χλωμάδα περῆχουσε τὸ πρόσωπό του καὶ μουρμούρισε...

— Ναι... τὸ ξέρω... τὸ ξέρω γιὰ!...

Ὀλοστρόγγυλα μὲγάλα δάκρυα κολήσανε στὰ μάγουλά του! Σάπασε γιὰ μιά στιγμὴ καὶ σὲ κομμάτι ξαναμίλησε.

— Κανέναν δὲν τὸ ξέρει καλύτερά μου!.

· Η αλήθεια είναι πως και τα δικά μου τα μάτια βουρκώσανε. Γύρισα και κοίταξα τον μπαζέ και γύρεβα μ. τα μάτια τον τόπο του ξύλου και το τραπέζι του πρό πέντε χρόνια, σαν τέτοια ώρα, εΐτανε γεμάτο μαρούλια, καραφάνια και δασκάλους. Δλοτρούγυρα Ήλειπε το τραπέζι, Ήλειπαν τα μαρούλια και τα καραφάνια· το κυριώτερο, που Ήλειπαν οι δασκάλοι. Δέν ξέρω πως μου φάνηκε, μά εκείνη τήν ώρα τους γύρεβε το μάτι μου, Ήθελα να τους Ήχω κοντά μου. Ήθελα να δούνε κι άφτοι τον παράδεισο που μόρφωσε ένα ξύλο για τή γλώσσα, που δέν Ήτανε γλώσσα ενός μπαζεβάνη, γλώσσα δηλαδή τού λαού. Θά μούλεγαν τότες οι δασκάλοι πως τού παράδειγμά μου εΐτανε άνόητο, πως ο μπαζεβάνης εΐτανε άστοιχειώτος. Μά και αν εΐτανε άρχαγες άστοιχειώτος—πράμα που δέ θά τ΄όφτανε βέβαια εκείνος—δέ θάΰπερτε το άγιο ξύλο στην κόρη του, Ή η κόρη του μάθαινε στο σχολειό κάτι άλλα πιδ χροσμα άπ' το αιδήγησον τήν όνον». Και θά εΐτανε άρχαγες εΐφτυχιμένη σήμερα η κόρη του, ά γινότανε δασκάλα σε γλώσσα που δέν εΐτανε τού πατέρα της, κι αν τυραννιότανε να διδάσκη κι άφτη τώρα σε κάτι δυστυχιόμενα παιδιά, εκείνα που τής μαθαίνανε και που τήν εΐωσε άπ' άφτά ένα γερό ξύλο ;

Με τή γλώσσα τήν εθνική, με τή γλώσσα που κι ο μπαζεβάνης μπορεί να τή μάθη, όσα «πάγ' πιά», όσα ντόπια κι αν Ήχει στο χωριό του, κερδεμένος ο καθένας, πρώτα πρώτα κερδεμένο και το εθνος.

Χάλκη, Γεννάριος 1905.

ΣΟΦ. ΣΑΡΙΜΠΑΣΕΒΑΝΗΣ

· Απόρησε το καινούριο του άφαντικό, ένας Ήκουσμένος γιατρός, σαν εΐδε μία φορά το μικρό Γιάννη να παραστήκη στο τραπέζι με πρησμένο πρόσωπο και μελανιασμένα μάτια.

— Τι εΐν' αυτό, Γιάννη; τού εΐπε, οά να πάλαιψες μου φαίνεται.

- Ναι, κύριε, πάλαιψα.
- Με ποιόν;
- Με τού γιαιτρού τού Μυλωνά τόν ύπερέτη.
- Και τί πάθατε για να μαλώστε, παρακαλώ;
- Εΐπε, κύριε, πως δέ μπορείτε να καθαρίσετε τα παπούτσια τού άφέντη του.
- Και τί εΐπες ισύ;
- Να, κύριε, εΐπα πως καλομπορείτε.

αλό μου, που τίποτες δέ θά σταθΉ αξίο να τήν εΐδω... στη ζωή μου...

Εΐχαμε φύγει άπ' το σταθμό του Λυών στην ταχτική ώρα και θά εΐταν άπάνω κάτω δυό ώρες που κατακυλούσαμε. Ή μέρα εΐταν άσφυχτική. Μ' όλη τή γρηγοράδα του τραίνου, βαρύς χτυπούσε ο άέρας στα πρόσωπά μας και πληχτικός. Σωστά σημάδια μπόρρας !

· Αζαφνα, οά, να γύρισε κάποιος ένα κρυφό ήλεκτρικό κουμπί, όλα εΐδύσανε στον ούρανό ! Πάνε τ΄άστρα, πάει το φαγγάρι!.. Μόνο κάτι μεγάλες άστραποφεγγίες στραφταν μίσο' στη μαυρίλα τής νύχτας σαν περαστικές χαραζιές, χαραγμένες με τέτοια δυνατή και άσπρη λάμψη, που μία και εΐδύναν, το σκοτάδι σου φαίνονταν πηχτό οά μελάني τής ουπιάς.

- Γυρνά και λέω τού θερμαστή μου :
- Πάν' τα ψέμματα ! θά βρέξη !
- Μου άπαντ΄ :
- Καλώς να όρση! Δέν μπορεί πιά να βαστάξη κανείς μέσο' αυτό το καμίνι. Μόνο, προσοχή στα

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ
Για τήν Ελλάδα άρ. 10.—Για το ΄εω-
τερικό άρ. 10
20 λεφτά το φύλλο λεφτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κίσκια τής Πλατείας
Συντάγματος, Όμόνοιας, ΄Υπουργείου Οί-
κονομικών, Σταθμού Τροχιοδρομίου (Ο-
φθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδερο-
δρομίου (Όμόνοια)στο καπνοπωλείο Μανω-
λακάκη Πλατεία Στουρνάρα, ΄Εξάρχεια,
στο βιβλιοπωλείο «΄Εστίας» Γ. Κολάου.
Στόν Πειραιά: Καπνοπωλείο Γ. Ξηρού,
όδ. Βουβουλίνας άρ. 1, σιμά στην Τρούμπα.
΄Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ'
είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
Κ Α Ι
ΠΡΑΜΑΤΑ
ΕΘΝΙΚΩΤΑΤΟ

· κείνο που ζητάει η «Μεταρρύθμιση» στο φύλλο της Τετράδης. Άφου, λέει, όλες οι εθνικές συμφόρες και άτίμωσες μας π΄σαν κατακέφαλα χωρίς να μας σωφρονίσουν, άφου η δεύτερη χρεωκοπία ετοιμάζεται να μας άγκαλιάσει ερωτικώτατα, άφου ύστερ' άπό έκλογές άδιάντροπες και φριχτές οι Πατέρες τού ΄Εθνους άνασκουμπώνονται ναρχινήσουν και πάλι τα προσωπικά τους, άφου το Κοινοβουλευτικό πολίτευμα χρεωκόπησε κι άφου δέ μπορούμε να περιμένουμε τή σωτηρία ούτε άπό τή Βασιλεία, ούτε άπό το θεόστραβο λαό, ένα μονάχα γιατρικό ύπάρχει, να σηκωθούν όλ' οι φωτισμένοι Πατριώτες και με μία μεγάλη ήθικη και εθνική επανάσταση να σώσουν το εθνος άπό τήν τελεία καταστροφή και τήν άτιμία.

· ΄Η «Μεταρρύθμιση» λοιπόν δέ ζητάει έπα-

νάσταση με ντουφέκια και υ' αίματοκυλί-
σματα· ζητάει επανάσταση ήθικη, δηλ.
επανάσταση ειρηνική που είναι κι άπαραί-
τητη, γιατί το μαχαίρι που το περιμέναμε
να φτάσει στο κόκκαλο για να νοιώσουμε τον
κίνδυνο, φαίνεται πως εΐφτασε πιά και το
πράμα δέ σηκώνει άργυρα κι άναβολή.

Πανελλήνιο συνέδριο για τήν ΄Εθνική Σω-
τηρία, ζητάει η «Μεταρρύθμιση» και το΄ όφ-
ζει και τόπο, τήν ΄Αθήνα, και χρόνο, τόν
Όχτώδρον. Ζητάει δηλ. μιά Άντιβουλή
τίμια και πατριωτική που να πολεμήσει στα
γερά τήν άλλη Βουλή τήν άδιάντροπη και
τή ρουσφετολόγα, να τήνε συνετίσει, να τής
βάλει το γκέμι που τής λείπει, να τής δείξει
πού δρόμο να τραθήξει, και στα τελευταία, αν
η Βουλή αυτή δέν παίρνει άπό λόγια, να τήνε
στεΐλει μιά και καλή στον άγύριστο.

· Θάχει τέτια δύναμη η Άντιβουλή αυτή;
Για να π΄σει η φαυλοκρατία που μας κυβερ-
νάει σήμερα και για να μουλώξει η δημοκο-
πία που σε τέτια χάγια μας εΐφερε, πρέπει να
πετύχει και να πραγματοποιηθεί το Συνέδριο
αυτό και πρέπει οι φωτισμένοι πατριώτες,
που προσκαλούνται σε κοινή συνεργασία σή-
μερις άπό τή «Μεταρρύθμιση», νακούσουν τήν
πρόσκλησή της, να φτειάξουν τήν Άντιβουλή
και να πασκίσουνε να τής δώσουν τέτια δύ-
ναμη που να μπορέσει να επιβληθεί στην κο-
λασμένη και άνεθνική Βουλή μας και να
τήνε βάλει στη θέση της.

· Δέν είναι τόσο δύσκολα, δυο φαίνονται,
αυτά τα πράματα· Άρκει να τάποφασίσουνε
να κουράσουνε λίγο το μυαλό τους οι άληθι-
νοι πατριώτες, κι άμφως θά ιδούν πως κάτι
έπί τέλους πρέπει να γίνει για να γλυτώσου-
με άπό τήν τελειωτική καταστροφή που άπ'
ώρα σ' ώρα μας φοβερίζει.

ΟΠΟΙΟΣ

· Χριστιανός Ήρει ως μας το πει, και θά τόν ευγνω-
μονούμε, τί μεγάλο καλό Ήκανε στο εθνος ο κ. Πε-
σματζόγλου για να τόνε βγάλει βουλευτή της η
Καλαμάτα, δίχως να πατήσει καθόλου σ' αυτή,
να τόνε ψηφίζουνε στην ΄Αθήνα λυσσασμένα, που
λίγο να τόνε βγάλουν και δω βουλευτή, να τού
κάνουν βασιλικές ύποδοχες όταν περνάει άπό τήν
Τρίπολη, και να γιομίζουν κάθε μέρα οι εφημερίδε
με τόνονμά του ;

· Αν είναι λόγου του ο Μεσσίας που περιμέναμε
να μας σώσει, τί καρτεράει η Α. Μ. και δέν τόν
κάνει μιά άρ' άρχύτερα πρωθυπουργό να ήσυχά-
σουμε ;

· σινιάλα !

— Δέν Ήχει φόβο! τα μάτια μου τάχω τίσειρα!
Βροντούσε τόσο δυνατά που πιά δέν άκουα ου-
τε τον κρότο των τροχών ούτε το φύσημα τής άτμο-
μηχανής.

· ΄Η βροχή όλο και δέν Ήπερτε άκόμα, μά η
μπόρρα όλο και πιδ κοντά. ΄Εμεις τρέχαμε κατ'
άπάνω της. ΄Ελεγες και τήν κυνηγούσαμε.

· Κακά τα ψέμματα ! Όσο και νασαι παλληκά-
ρι, δέν είναι και μικρό πράμα να νοιώθης π΄ω; σφεν-
τουλίζεσαι μέσο' στον άνεμοστρόβιλο τής μπόρρας ά-
πάνω στη ράχη ενός άτσάλινου θεριού που χιουμί-
ζει μανιασμένο.

· Μπροστά μας—εΐταν δέν εΐταν έκατό μέτρα άπό-
σταση—μιά άστραπή λης και βούτηξε κατακέφαλα
στη γ΄η. Άκόμα η λάμψη δέν εΐχε εΐδύσει στα μά-
τια μου, που άχτισε μιά τρομερή βροντή και σε λι-
γάκι και μιά δεύτερη, μά τόσο τσιριχτή που σφά-
λιξκ τα μάτια και σωριάστηκα πάνω στα γόνατά
μου.

· ΄Εμεινα έτσι μερικά δευτερόλεπτα, άνοιωθος,

· ούριος, άποσβολωμένος· ένα είδος σαστιμάρας που
θάρχεται, στοχάζομαι, κανόνος σαν φάη μιά τρο-
μερή γροθιά στο σέβερκο. Τέλος πάντων ήρθα στον
έαυτό μου. Εΐκουν άκόμα γονατιστός, η ράχη μου
άκουμπισμένη στο σιδερότοιχο. Μου φαίνονταν πως
γύριζα άπό κατοστάδε; μιλια μακριά. ΄Εικα να
σηκωθ΄ των αδυνάτων ! Οι γάμπες μου σουπια-
σμένες κι αδύναμες άπό κάτω μου ! Νόμισα πως
κάτι, πέφτοντας, μούσπασε, μά δέν αιστάνομαι
τόν παραμικρότερο πόνο.

· Δοκίμασα να σηκωθ΄ βοηθώντας με τα χέρια
μου. Τού κακού ! Τα βραχιόνια μου κρέμουνταν πε-
θαμένα στα πλευρά μου.

· Πεταμένος εκεί σαν το κουρέλι, εΐχα τήν έντύ-
πωση—σταλήθεια πολύ παράξενη—πως ούτε τα
βραχιόνια μου ούτε οι γάμπες μου δέν εΐταν πιά
δικά μου πράματα· πως δέν τα κομάντερνα πιά...
η κάλλιο πως δέν ήθελα πιά ν' άκούσουν κο-
μάντε... πως εΐταν πράματα χωρίς δύναμη, χωρίς
ζωή, άπαράλλαχτα σαν τα ρούχά μου που Ήσθήκανε
τ' άέρι... ΄Ενα αίστημα που δέν ξεχώριζα, μιά δύ-